אולי אני קופץ כאן מנושא לנושא, אבל אני זוכר עוד כמה דברים, כמה מקרים:

דבר אחד לא סבלו, לא סלחו לו, לעמרם. וזה — שהיתה לו דרך משלו, לכל דבר. זאת היתה הצרה — הוא לא נמשך, לא נגרר. אם הוא היה מחליט משהו, אז הוא היה עושה את זה. גם אם זה היה, לפעמים, עולה לו ביוקר.

אני זוכר שפעם יצאנו לטיול לרוחמה, מה„מוסד". אני הייתי בן המשק עמרם היה איש הטבע — אז שלחו את שנינו ראשונים באותו טיול. כעבור איזה חצי קילומטר איבדנו את כולם. ונשארנו שנינו...

הלכנו שנינו לרוחמה, הוא עם רובה (שנינו לא ידענו בדיוק איך משתמשים בזה, אבל הוא החזיק את הרובה והלכנו יחד). ודבר אחד הטריד אותו כל הזמן: חרי אנחנו נגיע בטח, אבל מה יהיה עם ה„חברה"?

ואני אומר לו:

— „עמרם, תראה, הולכים איתם, חברי רוחמה. הם בטח יגיעו".

והוא אומר:

„אבל אתה יודע? אני מפחד מדבר אחד — שהם יגיעו לפנינו"...

הלכנו, איפוא, רצנו. אם הם יגיעו לפנינו זה יהיה הביזיון הכי גדול שהיה לנו. וזה איפיין אותו: הוא לא נתן לאף אחד שישיג אותו, במה שהוא רצה. בשום מקום. וזה, בעצם, זה מה שהיה מרגיז אותנו...

לבסוף הגענו, ובאמת ראשונים — שעתיים לפני כולם.

ואז אמרתי לו:

„אתה רואה? אמרתי לך שנגיע לפני כולם".

והוא אומר לי:

— „לא, עכשיו אנחנו חוזרים לחפש אותם".

הלקחנו איזה ג'יפ של המשק, ובמשך שעה חיפשנו אותם, עד שמצאנו את כל ה„חברה", קילומטר מהקיבוץ, מתכוננים ללכת לישון...

אני זוכר גם את עניין העורב הזה שאהרון הזכיר. אני חשבתי על זה כל הזמן, גם אני הייתי מעורב איכשהו בפרשה הזאת. וזה היה אז עמרם, שהצליח להוציא אותי איכשהו מהעסק הזה.

אבל הוא אז אמר:

„יודע, עמי? מה שאני הכי מפחד זה לבוא הביתה, מפחד מיהודה. אם הוא יגמור שאני פגעתי בבעל־חיים, אז אני לא יודע, זה הסוף שלי..."

חיינו יושבים יחד, בחדר, ומכינים שיעורים. ואחרי שהיינו גומרים, הוא היה אומר לי:

— „עמי, אתה יודע? אני הולך עכשיו לקרוא ספר".

אני אומר לו:

„משוגע, בוא לישון!".

— „לא! יש לי עוד לגמור כמה דפים".

לא, הוא אף פעם לא היה מזניח את הדברים האישיים שלו. ואני חושב שזה בזה שהוא תמיד רצה להשיג דברים, שלא הניח לאנשים להתחרות בו.

זכור לי שהלכנו פעם, גם כן, בגשם שוטף, שנינו, מג'וליס לנגבה. חזרנו אז מטיול בכפר־מנחם, וכולם נסעו בטנדר. עלינו על הטנדר, חסרו שני מקומות, ואז הוא יורד ואומר לי:

— „עמי, בוא, תרד גם אתה".

והלכנו.

והוא אומר:

„הם יגיעו הביתה. אבל גם אנחנו נגיע, תראה".